

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „V1“ 2017-10-26 SKUNDO**

2017 m. gruodžio 28 Nr. S- 278 (7-243/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos narės pavaduojančios Komisijos
pirmininkę
komisijos narių

Linos Vosylienės
Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Martyno Endrijaičio
Andriaus Veniaus

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovams

Jelenai Krochmalienėi
R. G. , T. M.

mokesčių administratoriaus atstovei

Z. B.

2017 m. gruodžio 5 d. posėdyje išnagrinėjusi UAB „V1“ (toliau – Pareiškėja) 2017-10-26 skundą dėl Muitinės departamento prie Finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas, centrinis mokesčių administratorius) 2017-10-06 sprendimo Nr. 1A-242, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas 2017-10-06 sprendimu Nr. 1A-242 patvirtino Vilniaus teritorinės muitinės 2017-08-30 patikrinimo ataskaitą Nr. 7VM320078M,

Sprendime nurodyta, kad Vilniaus teritorinė muitinė, vykdydama Muitinės departamento 2017-06-02 sprendimą Nr. 1A-136, atlikusi Pareiškėjos pakartotinį kompleksinį ūkinės komercinės veiklos, jos apskaitos ir finansinės atskaitomybės patikrinimą, susijusį su muitų teisės aktų taikymu už laikotarpį nuo 2016 m. gegužės 1 d. iki 2016 m. liepos 31 d., be kita ko nustatė, kad minėtu laikotarpiu įvežtų į įmonės Laisvąją zoną prekių kiekiai (svoris bruto) neatitinka apskaitos registruose – apskaitos lapuose nurodytam prekių kiekiui (svoriui bruto). Išgabenant prekes iš laisvosios zonos, tranzito procedūrai įformintose T1 deklaracijose prekių kiekiai taip pat nurodyti mažesniu svoriu, negu įvežimo deklaracijose. Į laisvąją zoną įvežtoms Sąjungos prekėms su Belgijoje, Vokietijoje ir Olandijoje įformintomis eksporto deklaracijomis, formalumai atlikti netinkamai. Vilniaus teritorinė muitinė surašyta 2017-08-30 patikrinimo ataskaita Nr. 7VM320078M, vadovaudamasi 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas (toliau – SMK), 79 straipsnio 1 dalimi, trūkstantam (paimtam iš muitinės priežiūros) prekių kiekiui apskaičiavo 31 028 Eur importo mokestinę prievolę (6 498 Eur muitą, 15 618 Eur PVM, 160 Eur maito delspinigių, 2 117 Eur PVM delspinigių ir 6 635 Eur baudą) ir įpareigojo Pareiškėją ją sumokėti.

Pažymėta, jog Pareiškėja ginčydama 2017-08-30 Vilniaus teritorinės muitinės patikrinimo ataskaitą, neginčijo, jog minėtos ataskaitos 3.2.1 punkte aptariamu atveju (pagal 1 lentelę) prekės į įmonės laisvąją zoną buvo įvežtos Vilniaus teritorinės muitinės poste „Paneriai“ (LTVR500)

užbaigus tranzito deklaracijas, išvardintas 1 lentelės 2 grafoje, nacionalinės tranzito kontrolės sistemoje nurodžius patikrinimo būdą „A2“, reiškiantį, jog „laikoma, kad atitinka“. Muitinės departamentas pastebėjo, jog vadovaujantis ginčo teisiniams santykiams aktualiu laikotarpiu galiojusių Tranzito deklaracijos duomenų priėmimo, tikrinimo ir įforminimo, bendrosios / bendrąją tranzito procedūrą atliekant NCTS sistemos priemonėmis taisyklių, patvirtintų Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2005 m. balandžio 25 d. įsakymu 1B-298, 24.3.3.2 punktu, šis prekių tikrinimo kodas nurodomas, „jeigu paskirties įstaigoje priimamas sprendimas prekių netikrinti“. Todėl padaryta išvada, jog Pareiškėja neginčijo, kad prekes, įvežant į laisvąją zoną, tranzito deklaracijos buvo užbaigtos vykstant „žaliuoju kanalu“ ir užbaigtos be neatitikimų, t. y. pripažino, kad tranzito procedūros vykdytojais tinkamai įvykdė Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnyje šiai procedūrai jiems nustatytas prievolės.

Nurodyta, jog SMK 245 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta, kad į laisvąją zoną įvežtos prekės pateikiamos muitinei ir atliekami joms numatyti muitinės formalumai, kai joms buvo įforminta muitinės procedūra, kuri užbaigiama arba pripažįstama užbaigta laisvosios zonos procedūros įforminimo toms prekėms metu, o šio straipsnio 3 dalies b punkte nurodyta, kad įvežtoms prekėms laisvosios zonos procedūra įforminama tranzito procedūros užbaigimo metu, išskyrus tuos atvejus, kai joms nedelsiant įforminama kita muitinės procedūra. Pagal kodekso 182 straipsnio 2 dalį, prekės laikomos išleistomis nuo jų įtraukimo į deklaranto tvarkomus apskaitos registrus momento, o kodekso 214 straipsnyje nurodyti reikalavimai laisvosios zonos apskaitos registrų tvarkai. Išnagrinėjęs su skundu pateiktus dokumentus, Muitinės departamentas sprendė, kad prekės į Pareiškėjos laisvosios zonos apskaitą buvo įtrauktos pagal tranzito deklaracijas, nurodytas skundžiamos ataskaitos 1 lentelės 2 grafoje. Pareiškėjos pildomų Laisvojoje zonoje laikomų prekių apskaitos lapų grafoje „Muitinės deklaracijos, pagal kurią prekės įtrauktos į apskaitą, arba kito dokumento, pagal kurį prekės įtrauktos į apskaitą, pavadinimas, Nr., data“ įrašytos būtent skundžiamos Vilniaus teritorinės muitinės ataskaitos Nr. 7VM320078M 1 lentelės 2 skiltyje išvardintos deklaracijos, tačiau prekių kiekis kilogramais apskaitos lapuose nurodytas mažesnis nei minėtose deklaracijose. Remdamasis Muitinės prižiūrimose prekių saugojimo vietose laikomų prekių apskaitos, tvarkymo ir apyvartos ataskaitos pildymo taisyklių, patvirtintų Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2011 m. gruodžio 29 d. įsakymu Nr. 1B-764, 15 punktu, kuriame įtvirtinta, kad tvarkant elektroninius prekių apskaitos registrus ar pildant apskaitos dokumentus, turi būti remiamasi muitinės sandėlių ar terminalų prižiūrinčios muitinės įstaigos patikrintais ar be patikrinimo priimtais duomenimis, nurodytais muitinės deklaracijose, bei 22 punktu, kuriame pasakyta, kad padedant prekes į muitinės sandėlį, šie *duomenys turi sutapti su duomenimis, nurodytais muitinės deklaracijose*, kuriomis atitinkamoms prekėms įforminta muitinio sandėliavimo procedūra, *arba dokumentuose, su kuriais į muitinės sandėlį padedamos prekės*, kurioms muitinio sandėliavimo procedūra netaikoma, Muitinės departamentas akcentavo, jog prekės į apskaitą įtraukiamos pagal deklaracijų duomenis, ką nurodė ir pati Pareiškėja Laisvojoje zonoje laikomų prekių apskaitos lapuose. Todėl konstatavo, kad skunde nepagrįstai ginčijama Vilniaus teritorinės muitinės ataskaita Nr. 7VM320078M, nurodant, kad „informacija apie tikslų prekių svorį iš prekių disponento ar gavėjo buvo gauta prekių įtraukimo į Laisvosios zonos apskaitą metu“, ir „būtent dėl šios priežasties atsirado prekių svorio neatitikimas T1 deklaracijoje ir Laisvosios zonos apskaitoje“. Duomenų įtraukimą pagal kokią nors informaciją, o ne deklaracijų ar dokumentų, su kuriais į muitinės sandėlį padedamos prekės, galiojantys teisės aktai nenumato. Informacijos ir įrodymų, jog deklaracijose nurodyti duomenys buvo neteisingi, ištaisyti ar kaip nors kitaip patikslinti Pareiškėja nepateikė. Palyginęs deklaracijose nurodytus duomenis (prekių svorį KGM) su tų pačių prekių duomenimis laisvojoje zonoje laikomų prekių apskaitos lape (prekių svorį KGM), Muitinės departamentas nustatė, jog į apskaitą įtraukti mažesni KGM kiekiai negu nurodyta deklaracijose, todėl konstatavo, jog Pareiškėja neatliko pareigos visas įvežtas į laisvąją zoną prekes įtraukti į apskaitą ir jas išsaugoti.

Muitinės departamentas laikė nepagrįstais Pareiškėjos teiginius, kad įmonės laisvosios zonos procedūra įforminta visam į įmonės laisvąją zoną įvežtam pagal tranzito T1 deklaracijas (1 lentelės 2 stulpelis) prekių kiekiui, nes pagal kitą mato vienetą – vietų skaičių – visi duomenys

sutampa, o nei šių duomenų, nei kitų, muitinė nenagrinėjo ir nevertino. Pastebėta, jog Vilniaus teritorinės muitinės ataskaitoje nurodyta, kad ji išnagrinėjo visus Pareiškėjos pateiktus dokumentus (T1 deklaracijas, CMR važtaraščius ir Laisvojoje zonoje laikomų prekių apskaitos lapus). Patikrinimo metu muitinė nustatė, kad CMR važtaraščiuose „pateikta informacija yra nepilna ir neišsami, kad būtų galima nustatyti faktiškai atvykusių prekių svorį (bruto) – nurodyti prekių pavadinimai (išskyrus CMR važtaraštį Nr. BV 300501 (2016-05-30), automobilių numeriai, pridedamų dokumentų numeriai, todėl lieka neaišku, kokių prekių svoris juose yra nurodytas“. Kitų įrodymų, patvirtinančių, jog minėtų T1 deklaracijų duomenys yra neteisingi, Pareiškėja nepateikė. Taip pat nepagrindė, kodėl laisvojoje zonoje saugomų prekių kiekis turėtų būti vertinamas tik pagal pakuočių vietų („PK“) skaičių, o ne pagal kitus turimus duomenis tarp jų ir pagal svorį. Pažymėta, kad ir pati Pareiškėja Laisvojoje zonoje laikomų prekių apskaitos lapuose nurodo du prekių apskaitos vienetus: „KGM“ ir „PK“, taigi prekės į apskaitą įtrauktos (apskaitomos) ir pagal svorį ir pagal pakuočių skaičių, kaip ir nurodytose T1 deklaracijose. Todėl Muitinės departamentas konstatavo, kad muitinė, palyginusi deklaracijų, pagal kurias prekės įtrauktos į apskaitą duomenis, su laisvojoje zonoje laikomų prekių apskaitos lapų duomenimis, teisingai nustatė, kad ne visos prekės įtrauktos į apskaitą ir buvo saugomos bei išgabentos jas deklaravus nustatyta tvarka, taigi, jos buvo paimtos iš muitinės priežiūros.

Taip pat Muitinės departamentas laikė nepagrįstais Pareiškėjos teiginius, jog iki Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2016 m. birželio 6 d. įsakymo Nr. 1B-485 „Dėl laisvųjų zonų, iki 2016 m. balandžio 30 d. veikusių kaip laisvieji sandėliai, veiklos“ Pareiškėjai nebuvo aišku, kaip turi būti tvarkoma saugomų prekių apskaita laisvojoje zonoje. Pažymėta, kad tiek Europos Sąjungos reglamentai, tiek nacionaliniai įstatymai ir kiti teisės aktai turi būti taikomi tiesiogiai. Saugomų prekių apskaitos reikalavimai buvo reglamentuoti ir iki Sąjungos muitinės kodekso įsigaliojimo, o jam įsigaliojus jokiais teisės aktais nebuvo pakeisti. Be to, tiek Europos Sąjungos muitinės kodeksas, tiek Muitinės įstatymas reglamentuoja laisvųjų zonų veiklos sąlygas ir reikalavimus, tarp jų ir reikalavimus saugomų prekių apskaitai. Pabrėžta, jog Europos Sąjungos muitinės kodekso 214 straipsnio 1 dalis nustato, kad laisvosios zonos apskaitos registrai turi būti tvarkomi laikantis muitinės nustatytos tvarkos taip, „kad naudodamasi juose registruojama informacija ir *duomenimis muitinė galėtų prižiūrėti*, kaip atliekama atitinkama procedūra ir, visų pirma, identifikuoti prekes, kurioms ta procedūra įforminta, jų muitinį statusą ir gabenimo operacijas“, o šio straipsnio 2 dalyje pasakyta, kad įgaliotasis ekonominės veiklos vykdytojas (muitinės formalumų supaprastinimas) *laikomas įvykdžiusiu 1 dalyje nustatytą pareigą*, jeigu jo tvarkomi apskaitos registrai yra tinkami atitinkamai specialiajai procedūrai taikyti. Remiantis minėtomis nuostatomis, nurodyta, kad abejojant ar nesuprantant apskaitos registrų reikalavimų, prievolė juos suderinti su muitinės įstaiga tenka „ekonominės veiklos vykdytojui“, o nežinant reikalavimų – specialiosios procedūros negalima taikyti. Minėtų Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2011-12-29 įsakymu Nr. 1B-764 patvirtintų taisyklių 5 punktas taip pat nustato saugojimo vietų steigėjo (arba jo įgalioto asmens) atsakomybę už muitinės sandėlyje, terminale ar laisvajame sandėlyje laikomų prekių apskaitą. Pункte nurodyta, kad „už muitinės sandėlyje ar laikinojo saugojimo sandėlyje laikomų prekių apskaitą atsako leidimo turėti muitinės sandėlį ar laikinojo saugojimo sandėlį turėtojas (toliau – sandėlio savininkas), *kuris prekių apskaitą tvarko ją suderinęs su teritorine muitine*, kurios veiklos zonoje įsteigtas muitinės sandėlis ar laikinojo saugojimo sandėlis“.

Pasak Muitinės departamento, yra nesuprantami Pareiškėjos skundo argumentai dėl Vilniaus teritorinės muitinės 2017-08-30 patikrinimo ataskaitos 3.2.2 punkto ir kas šiame punkte neteisinga ar nepagrįsta. Pastarajame punkte muitinė nurodė, kad, Pareiškėja „(2017-02-24 raštas Nr. R-17.018) Vilniaus teritorinei muitinei pateikė prašymą 2 lentelės 4 stulpelyje išvardintas reekspoorto deklaracijas pripažinti negaliojančiomis“ ir šiuos teiginius pagrindžia pridedamu minėtu dokumentu. Centriniam mokesčių administratoriui neaišku (skunde nenurodoma), kokius neteisėtus veiksmus, Pareiškėjos nuomone, atliko muitinė ar kokius teisės aktus patikrinimo ataskaitoje pritaikė netinkamai. Nors skunde Pareiškėja nurodė jos pateiktus muitinei raštus dėl informacijos pateikimo ir pastarosios bei Muitinės departamento atsakymus į juos, tačiau

paaiškinama, jog Pareiškėja nenurodė, kokią įtaką jie turėjo priimamo sprendimo teisėtumui ar pagrįstumui.

Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Muitinės departamentas nurodė, jog Vilniaus teritorinė muitinė pagrįstai konstatavo, kad Pareiškėja neįvykdė pareigos įvežtas prekes įtraukti į apskaitą ir jas išsaugoti, ir padarė išvadą, kad jos buvo paimitos iš muitinės priežiūros, todėl pagrįstai ir teisėtai apskaičiavo Pareiškėjai mokestinę prievolę ir įpareigojo ją sumokėti, o Pareiškėja skundo nepagrindė.

Pasak Muitinės departamento, remiantis SMK 245 str. nuostatomis, tranzito procedūra yra užbaigta laisvosios zonos procedūros įforminimo metu, procedūra įforminama įtraukimo į apskaitą metu. Jeigu yra nustatomi neatitikimai tarp tranzito deklaracijoje nurodytų duomenų ir realaus prekių kiekio turi surašomas neatitikimo aktas ir tokie veiksmai turi būti įforminami dalyvaujant muitinės pareigūnui, o tokie veiksmai ginčo situacijoje nebuvo atlikti.

Pareiškėja nesutinka su Muitinės departamento sprendimu, mano, kad jame netinkamai aiškinti 2017-08-30 patikrinimo ataskaitos Nr. 7VM320078M duomenys, neišsamiai išnagrinėti Pareiškėjos skundo motyvai ir dėl to priimtas neteisėtas sprendimas, todėl prašo jį panaikinti.

Dėl skolos muitinei atsiradimo pagrindo

Pareiškėja teigia, jog Vilniaus teritorinė muitinė 2017-08-30 patikrinimo ataskaitoje konstatavo, kad laisvosios zonos procedūros įforminimo metu, pagal 2017-03-10 patikrinimo ataskaitos Nr. ataskaitos Nr. 7VM320021M 1 priede nurodytus apskaitos lapus už neteisėtai paimitas iš muitinės priežiūros importo muitais apmokestinamas prekes, atsirado skola muitinei, tačiau joks prekių paėmimo iš muitinės priežiūros faktas nebuvo nustatytas. Vilniaus teritorinė muitinė savo ataskaitose nustatė tik tai, kad prekės į Laisvosios zonos apskaitą buvo įtrauktos su skirtingais duomenimis (bruto svoriu), nei kad buvo nurodyta atvykimo T1 deklaracijose, todėl padarė niekuo nepagrįstą išvadą, kad tai reiškia prekių paėmimą iš muitinės priežiūros. Tvirtinama, kad informacija apie tikslų prekių svorį iš prekių disponento ar gavėjo buvo gauta prekių įtraukimo į Laisvosios zonos apskaitą metu, todėl atsirado prekių svorio neatitikimas T1 deklaracijoje ir Laisvosios zonos apskaitoje. Tačiau tai, Pareiškėjos nuomone, nereiškia, kad į įmonės Laisvąją zoną įvežtoms prekėms laisvosios zonos procedūra buvo įforminta mažesniems kiekiams, nei nurodyti T1 deklaracijoje. Pagrindiniai prekių matavimo vienetai (vietų skaičius, kiekis, vienetų skaičius) tiek T1 deklaracijose, tiek Laisvosios zonos apskaitos lapuose išliko tie patys. Vilniaus teritorinė muitinė akcentavo tik vieno prekių matavimo vieneto, o būtent svorio „(svoris, bruto)“ neatitikimą tarp prekių atgabenimo T1 deklaracijų ir Apskaitos lapų, nors Muitinės departamentas 2017-06-02 sprendime Nr. 1A-136 pažymėjo, kad „įvežtų bei įtrauktų į apskaitą prekių kiekio atitikimai turėtų būti vertinamai ne vien pagal viename ar kitame dokumente nurodytųjų svorį, bet išnagrinėjus visus dokumentus, įvertinus ir kitus duomenis, pavyzdžiui: prekių vienetus, pakuočių skaičių ir t.t.“ Pastebėta, kad prekių gabenimo dokumentuose (CMR važtaraščiuose) prekių svoriai buvo nurodyti būtent tokie, kokie buvo pažymėti ir Laisvosios zonos apskaitos lapuose. Visi šie dokumentai, kartu su atvykimo T1 deklaracijomis, buvo pateikti muitinės pareigūnams, kurie, turėdami visus prekes lydinčius dokumentus, davė raštišką leidimą padėti šias prekes į Laisvąją zoną. Pastebima, kad Muitinės departamentas 2017-06-02 sprendime pažymėjo, kad „išnagrinėjus Vilniaus teritorinės muitinės pateiktus su skundu susijusius dokumentus, matyti, jog muitinės leidimas (žyma „padėti leista“) duotas ant pateiktų CMR važtaraščių, kur prekių svoriai nurodyti ne kaip išvardintose T1 deklaracijose, tačiau kaip nurodyta laisvosios zonos apskaitos bei prekių išgabenimo dokumentuose. Todėl lieka neaišku, pagal kokius dokumentus prekės buvo įvežtos į laisvąją zoną bei koks prekių svoris iš tiesų buvo įvežant ir kaip esant nevienodam prekių svoriui skirtinguose muitiniam tikrinimui pateiktuose dokumentuose Vilniaus teritorinės muitinės poste „Paneriai“ tranzito procedūros pagal minėtas T1 deklaracijas buvo užbaigtos be neatitikimų, o su tais pačiais dokumentais prekes pristačius į laisvąją zoną, konstatuojamas prekių trūkumas“. Todėl Pareiškėja daro išvadą, kad Muitinės departamentas iš esmės pripažino, kad su atvykimo T1 deklaracijomis pateiktuose CMR važtaraščiuose prekių svoriai buvo tokie patys, kaip ir Laisvosios zonos apskaitos lapuose, t. y. informacija buvo pakankamai aiški ir išsami, tačiau jau kitame savo 2017-

10-06 sprendime Muitinės departamentas palaikė Vilniaus teritorinės muitinės poziciją kad CMR važtaraščiuose „pateikta informacija yra nepilna ir neišsami, kad būtų galima nustatyti faktiškai atvykusių prekių svorį (bruto)“, nors vertino visiškai tuos pačius pateiktus dokumentus.

Teigiama, kad nėra nustatyto nei vieno fakto, kad į Laisvąją zoną faktiškai padėtų prekių kiekiai neatitiktų Laisvosios zonos apskaitos lapuose nurodytų kiekių (svorių). Tvirtinama, kad muitinė formaliai teigė, jog vieno iš matavimo vienetų (bruto svorio) neatitikimas Laisvosios zonos apskaitos lapuose ir atvykimo T1 deklaracijose reiškia netinkamą prekių apskaitymą, tačiau nepateikė nei vieno epizodo, kad faktinis prekių kiekis laisvojoje zonoje buvo kitoks, nei užfiksuotas apskaitoje. Visi kiti matavimo vienetai, išskyrus bruto svorį, (vietų skaičius, kiekis, vienetų skaičius) tiek atvykimo T1 deklaracijose, tiek Laisvosios zonos apskaitos lapuose, tiek išvykimo dokumentuose, išliko tie patys. Į laisvosios zonos apskaitą prekės įtrauktos tokiais pačiais svoriais, kaip ir nurodyta prekių gabenimo dokumentuose – CMR važtaraščiuose, ant kurių yra muitinės pareigūno žyma „padėti leista“.

Pareiškėjos nuomone, Muitinės departamentas netinkamai įvertino atvykimo T1 deklaracijų užbaigimo niuansus ir Pareiškėjos vaidmenį bei galimybes daryti įtaką šiam procesui. Pareiškėjai iš Muitinės departamento sprendimo nėra aišku, kas galėjo ginčyti Muitinės departamento sprendime nurodomas aplinkybes dėl skundžiamos Vilniaus teritorinės muitinės ataskaitos 3.2.1 punkte aptariamo atvejo (pagal 1 lentelę), kas pripažįsta procedūros vykdytojų prievolių įvykdymą. Pareiškėja atkreipia dėmesį į tai, kad Muitinės departamentas 2017-06-02 sprendime konstatavo, jog informacija apie prekių svorių skirtumus gabenimo dokumentuose (CMR važtaraščiuose) ir atvykimo T1 deklaracijose buvo akivaizdi. Net ir prekėms vykstant „žaliuoju kanalu“, dokumentų sutikrinimas bet kuriuo atveju turėjo vykti. Pareiškėjai nėra aišku, ką ji turėjo ginčyti, jei muitinės pareigūnai užbaigė atvykimo T1 deklaracijas be neatitikimų ir pažymėjo atvykimo CMR važtaraščius žyma „padėti leista“.

Pastebima, kad Pareiškėja niekur nenurodė, kad prekių kiekiai turėtų būti vertinami tik pagal pakuočių vietų skaičių, o teigia, kad „esminis prekių matavimo vienetas – vietų skaičius, įrodantis ir pagrindžiantis visų prekių pagal ataskaitos 1 lentelės pirmoje grafoje nurodytas deklaracijas išgabenimą, sutampa tiek padėjimo į laisvąją zoną dokumentuose, tiek išdavimo iš jos dokumentuose“. Pareiškėjos nuomone, esminis prekių matavimo vienetas yra tas, kurio pagrindu yra skaičiuotinas maito mokeskis. Šiuo atveju būtina atsižvelgti į prekių specifiką. Būtina įvertinti, ar mokėtinų mokesčių suma pagal atvykimo T1 deklaracijas bei CMR važtaraščius skyrėsi nuo mokėtinų mokesčių sumos, kuri buvo įtraukta į Laisvosios zonos apskaitą. Šiam tikslui muitinė turėjo įvertinti konkrečių į Laisvąją zoną priimtų prekių apmokestinimo metodiką, tačiau to nepadarė. Mokėtinų mokesčių apskaičiavimas remiantis išimtinai vienu maito vienetu, bruto svoriu, nors pagal kombinuotąją nomenklatūrą yra numatytas papildomas maito vienetas (pavyzdžiui, vienetų skaičius, porų skaičius ir t. t.) neleidžia tinkamai nustatyti tikslios mokėtinų mokesčių sumos. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad, apskaičiuodama mokėtinų mokesčių sumą, Vilniaus teritorinė muitinė iš esmės pripažino šį Pareiškėjos argumentą ir mokesčiams apskaičiuoti (vidutinei prekių vertei pagal prekės kodą nustatyti) naudojo papildomus maito vienetus (2017-08-30 ataskaitos priedas Nr. 2 „Mokesčių apskaičiavimo lentelė“). Minėtos lentelės 1 eilės Nr. pažymėtų prekių vertė apskaičiuojama pagal MTK (kvadratinis metrus), 3 bei 6 pozicijų prekių muitinė vertė skaičiuota naudojant papildomą maito vieneta NAR (vienetus).

Dėl Laisvųjų zonų teisinio reglamentavimo

Tvirtinama, kad Muitinės departamento teiginiai dėl saugomų prekių apskaitos reikalavimų buvusio reglamentavimo neatitinka buvusios faktinės situacijos laisvųjų zonų reglamentavimo srityje, nes Muitinės departamentas pažymėjo, kad Pareiškėja neįvykdė reikalavimų, numatytų Muitinės prižiūrimose prekių saugojimo vietose laikomų prekių apskaitos, tvarkymo ir apyvartos ataskaitos pildymo taisyklių punktų 15 bei 22, patvirtintų Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2011 m. gruodžio 29 d. įsakymu Nr. 1B-764, nors šis teisės aktas iki 2016 m. spalio 20 dienos išvis nereglementavo prekių apskaitos laisvosiose zonose, o muitinės departamento minimi punktai 15 ir 22 nustatė prekių apskaitą Muitinės sandėlyje ir terminale. Tik Muitinės

departamento generalinio direktoriaus 2016 m. spalio 20 d. įsakymu Nr. IB-860 šios taisyklės buvo papildytos nuostatomis apie laisvųjų zonų prekių apskaitą.

Pastebima, kad nuo 2016-05-01 pasikeitė teisinis reguliavimas, įsigaliojo naujas SMK, Pareiškėja pradėjo veikti kaip laisvoji zona. Pažymėta, kad SMK 214 str. 1 dalyje minima „muitinės nustatyta tvarka“ Muitinės departamento generalinio direktoriaus įsakymu Nr. IB-485 „Dėl laisvųjų zonų, iki 2016 m. balandžio 30 d. veikusių kaip laisvieji sandėliai, veiklos“ buvo pasirašyta tik 2016-06-06 (įsigaliojo nuo 2017-07-02), todėl Pareiškėjos laisvasis sandėlis, veikiantis kaip laisvoji zona, apie jame laikomų prekių apskaitos tvarką sužinojo tik po Muitinės departamento įsakymo įsigaliojimo (Vilniaus apygardos teismo nutartis administracinėje byloje Nr. ATP-1094-209/2016).

Pareiškėjos nuomone, apie nevienareikšmį SMK taikymą byloja Muitinės departamento ir Vilniaus teritorinės muitinės, kurios veiklos zonoje yra Pareiškėja, veiksmai, kai Pareiškėja 2016-05-23 raštu Nr. R-16.45 kreipėsi į Vilniaus teritorinę muitinę, prašydama išaiškinti, kokias muitinės procedūras galima atlikti laisvojoje zonoje, jeigu ne Sąjungos prekės prieš tai su tranzito deklaracija įvežamos į laisvąją zoną ir atlikus komercinius sandorius išvežamos iš laisvosios zonos į trečiąsias šalis. Vilniaus teritorinė muitinė, atsakydama į minėtą paklausimą, 2016-05-26 rašte Nr. (8.1/18)-2V9060 nurodė, kad paklausimas dėl eksporto formalumų užbaigimo padedant prekes į laisvąją zoną išaiškinimo pateikimo, persiūstas Muitinės departamentui, kuris 2016-06-06 raštu Nr. (17.3/1)3 B-6266, atsakydamas į prašymą pažymėjo, kad klausimai dėl laisvųjų zonų veiklos ir eksporto formalumų atlikimo pateikti Europos Komisijos Mokesčių ir muitų sąjungos generaliniam direktoratui (DG TAXUD), todėl apie Europos Komisijos atsakymą informuos vėliau. Be to, ir po gauto DG TAXUD išaiškinimo, Sąjungos muitinės kodekso nuostatų aiškinimas nebuvo nuoseklus, nes 2016-08-22 Muitinės departamentas raštu Nr. (17.3/15)3B-8628 „Dėl prekių saugotų Laisvose zonose, išvežimo iš Sąjungos muitų teritorijos formalumų atlikimo“ nustatė galimybę forminti reeksporto procedūrą, tačiau jau 2016-10-11 Muitinės departamento raštu Nr. (17.31/15)3B-10374 galimybė forminti reeksporto deklaracijas buvo paneigta. Šios aplinkybės, pasak Pareiškėjos, patvirtina, kad 2016-05-01 įsigaliojus SMK muitinė negalėjo atsakyti kaip turi būti aiškinamos ir taikomos jo nuostatos, reglamentuojančios laisvųjų zonų veiklos sąlygas. Tokie Muitinės departamento veiksmai sukūrė teisinio neapibrėžtumo situaciją, kas iš esmės nesiderina su konstituciniais teisinio tikrumo ir teisinio saugumo principais. Nurodytos aplinkybės taip pat paneigia Muitinės departamento teiginius, jog įsigaliojus Sąjungos muitinės kodeksui jokiais teisės aktais nebuvo keičiamos saugomų prekių apskaitos taisyklės.

Dėl atleidimo nuo baudos ir delspinigių

Prašydama atleisti ją nuo baudos ir delspinigių, Pareiškėja vadovaujasi Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 141 str. 1 d. 2 p. numatytu baudų atleidimo pagrindu (pažeidimas padarytas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti). Pabrėžiama, jog SMK 214 str. 1 dalyje nustatyta, kad visi asmenys, besiverčiantys veikla, susijusia su prekių saugojimu, apdorojimu arba perdirdimu, arba prekių pardavimu arba pirkimu laisvosiose zonose, tvarko atitinkamus apskaitos registrus laikydamiesi *muitinės nustatytos tvarkos*. Tačiau Vilniaus apygardos teismas administracinėje byloje Nr. ATP-1094-209/2016 (teisminis procesas Nr. 4-68-3-10540-2016-3), pasisakydamas dėl Muitinės departamento generalinio direktoriaus įsakymo Nr. IB-485 „Dėl laisvųjų zonų, iki 2016 m. balandžio 30 d. veikusių kaip laisvieji sandėliai, veiklos“, nurodė, kad „šis Muitinės departamento įsakymas priimtas tik 2016-06-06, įsigaliojo nuo 2017-07-02, todėl Pareiškėjos laisvasis sandėlis, veikiantis kaip laisvoji zona, apie jame laikomų prekių apskaitos tvarką sužinojo tik po Muitinės departamento įsakymo įsigaliojimo“. Kitas teisės aktas – Muitinės prižiūrimose prekių saugojimo vietose laikomų prekių apskaitos, tvarkymo ir apyvartos ataskaitos pildymo taisyklės, patvirtintos Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2011 m. gruodžio 29 d. įsakymu Nr. IB-764, buvo papildytos tik Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2016 m. spalio 20 d. įsakymu Nr. IB-860 ir tik po šio papildymo taisyklėse atsirado laisvųjų zonų reglamentavimas. Todėl Pareiškėja mano, kad nevienareikšmis, o kartais ir kardinaliai priešingas prieš tai nustatytam, SMK nuostatų vertinimas, nesavalaikis aiškinamųjų raštų pateikimas,

vėluojantis būtinų tvarkų teisinis reglamentavimas, yra būtent tos aplinkybės, kurios apsunkena Pareiškėjos galimybes tinkamai bei laiku prisitaikyti prie nuo 2016-05-01 pasikeitusio teisinio reguliavimo įsigaliojus naujam SMK.

Remdamasi aukščiau išdėstytomis aplinkybėmis ir MAĮ 155 str. 4 d. 2 p., Pareiškėja prašo panaikinti Muitinės departamento sprendimą, o nusprendus, kad nėra pagrindo naikinti skundžiamo sprendimo, vadovaujantis MAĮ 141 str. 1 d. 1 p., atleisti nuo delspinigių ir baudų mokėjimo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi ginčo bylos medžiagą, konstatuoja, kad Pareiškėjos skundas atmestinas, Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Iš bylos medžiagos matyti, jog ginčas tarp šalių vyksta dėl Pareiškėjai, kaip laisvosios zonos procedūros vykdytojai, apskaičiuotos prievolės muitinei (importo PVM ir muito bei su jais susijusių sumų), konstatavus, jog Pareiškėja neįvykdė visų pareigų kaip procedūros vykdytoja. Todėl nustatytas prekių kiekio skirtumas tarp tranzito deklaracijose T1 (remiantis kuriomis prekės įvežtos į Lietuvos Respublikos teritoriją ir kuriomis įforminta tranzito procedūra) ir Pareiškėjos apskaitos registruose (apskaitos lapuose) apskaityto prekių kiekio, pripažintas neteisėtai paimtu iš muitinės priežiūros. Nuo šio prekių kiekio Pareiškėjai, kaip laisvosios zonos procedūros vykdytojai, apskaičiuota skola muitinei ir su importo mokesčiais susijusios sumos.

Pareiškėja nesutinka su Muitinės departamento sprendimu, laikydamasi pozicijos, jog prekių paėmimo iš muitinės priežiūros faktas nenustatytas. Pasak Pareiškėjos, tai jog prekės į jos apskaitos registrus (apskaitos lapus) buvo įtrauktos skirtingais duomenimis nei tranzito deklaracijose, Muitinės departamento pozicijos dėl neteisėto prekių paėmimo iš muitinės priežiūros nepagrindžia. Posėdžio Komisijoje metu Pareiškėjos atstovai paaiškino prekių padėjimo į laisvąją zoną aplinkybes, nurodydami, jog Pareiškėja nėra tranzito procedūros vykdytoja, todėl ji nekontroliuoja prekių įvežimo ir tranzito deklaracijų užpildymo. Pasak Pareiškėjos atstovų, į laisvąją zoną buvo padėtas atgabentas prekių kiekis, kuris buvo nustatytas pagal CMR važtaraščius ir faktiškai prekes pasvėrus, muitinės pareigūnui ant CMR važtaraščio davus sutikimą padėti prekes, prekių kiekį papildomai patikslinus su prekių disponentu, nes prekės ir yra padedamos pagal CMR važtaraštį, o ne pagal tranzito deklaraciją. Pasak Pareiškėjos, iš laisvosios zonos buvo išgabentas toks prekių kiekis, koks į ją buvo padėtas ir buvo nurodytas apskaitos lapuose, pati Pareiškėja jokių pretenzijų dėl ne tokio prekių kiekio nėra gavusi nei iš prekių disponentų, nei iš kitų asmenų (posėdžio Komisijoje metu Pareiškėjos atstovas nurodė, kad jis pateiks papildomą informaciją, susijusią su prekių svėrimu ir realiai nustatytu kitokiu prekių kiekiu, negu buvo nurodyta tranzito deklaracijose). Remdamasi skunde ir posėdžio Komisijoje metu išdėstytais motyvais, Pareiškėja prašė panaikinti Muitinės departamento sprendimą, o to nepadarius, atleisti Pareiškėją nuo baudų ir delspinigių mokėjimo. Prašymą atleisti nuo delspinigių ir baudų mokėjimo Pareiškėja grindė tuo, kad, įsigaliojus SMK, laisvosios zonos veikla nebuvo aiškiai teisiškai reglamentuota, todėl Pareiškėja susidūrė su veiklos neaiškumais. Muitinės departamento atstovė posėdžio Komisijoje metu nesutiko su Pareiškėjos pozicija, teigdama, jog laisvoji zona veikia kaip muitinės priežiūrima procedūra, todėl, nustačius neatitikimus tarp tranzito deklaracijose nurodytų duomenų ir faktinio prekių kiekio, šie duomenys turėjo būti fiksuoti surašomu neatitikimo aktu, kuriuos fiksuojant ir surašant aktą turėjo dalyvauti muitinės atstovai. Muitinės departamento atstovė nepalaikė ir prašymo dėl atleidimo nuo baudų ir delspinigių mokėjimo, laikydamasi pozicijos, jog teisinis laisvosios zonos veiklos reglamentavimas yra numatytas naujajame SMK, Pareiškėja iki tol veikė kaip laisvasis sandėlis, todėl vykdamas laisvosios zonos veiklą vyko iki tol vykdytos veiklos tęstinumas.

Dėl prievolės muitinei. Iš bylos medžiagos matyti, jog iki naujo SMK įsigaliojimo Pareiškėja veikė kaip laisvas sandėlis (VL0004 kodas) ir su Vilniaus teritorine muitine 2011-08-02 buvo sudariusi laisvojo sandėlio aptarnavimo sutartį Nr. 11VM03236, minėtos sutarties 2.4 punkte buvo nustatyta Pareiškėjos pareiga laisvajame sandėlyje laikomų prekių apskaitą vesti tik pagal su teritorine muitine suderintą laisvajame sandėlyje Nr. VL0004 laikomų prekių apskaitos tvarką

(sutarties priedas Nr. 1), o bendrąsias laisvajame sandėlyje laikomų prekių apskaitos, tvarkymo taisykles, atliekamų procedūrų tvarką reglamentavo Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2011-12-29 įsakymu „Dėl muitinės prižiūrimose prekių saugojimo vietose laikomų prekių apskaitos, tvarkymo ir apyvartos ataskaitos pildymo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintos Muitinės prižiūrimose prekių saugojimo vietose laikomų prekių apskaitos, tvarkymo ir apyvartos ataskaitos pildymo taisyklės (toliau – Taisyklės). Pažymėtina, jog, įsigaliojus naujam SMK, iki 2016-11-05 galiojo šių Taisyklių redakcija, reglamentuojanti laisvųjų sandėlių apskaitos tvarkymą ir buvę laisvieji sandėliai, nuo 2016-05-01 veikiantys kaip laisvosios zonos, savo veikloje vadovavosi šiomis teisės normomis. Iš byloje esančios informacijos matyti, kad ginčo laikotarpiu Pareiškėja į Vilniaus teritorinę muitinę dėl kitokios apskaitos tvarkos, nei buvo suderinta Pareiškėjos ir Vilniaus teritorinės muitinės 2011-08-02 sudarytoje sutartyje, nesikreipė.

Ginčo laikotarpiu (2016-05-01 iki 2016-07-31) Pareiškėja veikė kaip laisvosios zonos procedūros vykdytoja; pagal patikrinimo ataskaitos 2 lentelės 1 stulpelyje esančius duomenis (dokumentus) nustatyta, kad į Pareiškėjos laisvąją zoną buvo įvežtos ne Sąjungos prekės, kurioms buvo įforminta tranzito procedūra, kuri užbaigta įforminus laisvosios zonos procedūrą, įtraukiant prekes į Pareiškėjos apskaitos registrus – apskaitos lapus, kaip tai numato SMK 245 straipsnis. Iš byloje pateiktų Pareiškėjos pildytų apskaitos lapų nustatyta, kad vieninteliai dokumentai, kuriais remdamasi Pareiškėja (kaip laisvosios zonos procedūros vykdytoja) įformino laisvosios zonos procedūrą prekėms, įtraukdama jas į apskaitą, buvo muitinės dokumentai – T1 tranzito deklaracijos, tačiau apskaitos lapuose Pareiškėja nurodė kitokius prekių kiekius, nei nurodyti deklaracijose. Nustatytas neatitikimas tarp tranzitu įvežto prekių kiekio ir prekių kiekio, kuris apskaitytas įforminus apskaitos lapus, jų atsiradimo nepagrindus jokiais objektyviais duomenimis, pripažintas kaip neteisėtas prekių paėmimas iš muitinės priežiūros. Komisija, įvertinusi Muitinės departamento sprendime aptartas SMK, taip pat Taisyklių nuostatas, reglamentuojančias apskaitos tvarkymą muitinės prižiūrimose prekių saugojimo vietose (laisvuose sandėliuose, laisvose zonose), įvertinusi tai, kad prekės buvo įvežtos su T1 tranzito deklaracijomis (kurios pagal teisės aktų reikalavimus bei faktines bylos aplinkybes pripažintinos teisingomis; jos nėra keistos, tikslintos ar pan.) ir pagal jas būtent toks prekių kiekis yra deklaruotas tranzito procedūrai (įvežtas į Lietuvos Respublikos teritoriją), kurią užbaigus, remiantis šiais dokumentais, buvo forminta laisvosios zonos procedūra, sutinka su Muitinės departamento sprendime išdėstyta pozicija, jog apskaitos lapuose nurodoma informacija turi atitikti tranzito deklaracijų duomenis, nebent Pareiškėja pateiktų mokesčių administratoriui patikimus ir abejonių nekeliančius įrodymus dėl atsiradusių duomenų neatitikimo priežasčių, o to nepagrindus, nustatytas prekių kiekio skirtumas pagrįstai pripažintas neteisėtai paimtu iš Muitinės priežiūros. Pareiškėjos pozicija, jog ji nėra tranzito procedūros vykdytoja, todėl ji neturi pakankamo pagrindo tranzito deklaracijoje nurodytą informaciją pripažinti pakankamą apskaitos lapuose nurodytam prekių kiekiui pagrįsti, nėra teisinga. Nes, pirma, pati Pareiškėja šiuos dokumentus pripažino pakankamais ir pagrįstais, būtent jų pagrindu apskaitydama į laisvąją zoną padėtas prekes ir įformindama šią muitinės prižiūrimą procedūrą, antra, patikrinimo metu Vilniaus teritorinę muitinę įvertino ir Pareiškėjos pateiktus CMR važtaraščius, tačiau juose esančių duomenų nepripažino pakankamais ir išsamiais, kad, remiantis jais, būtų galima nustatyti atvykusių prekių svorį (bruto), nes nenurodyti prekių pavadinimai, automobilių numeriai, pridedamų dokumentų numeriai; trečia, nors Pareiškėja posėdžio Komisijoje metu ir nurodė, kad kitoki prekių kiekį nei nurodyta deklaracijose ji gali pagrįsti ir atliktais svėrimo duomenimis, tačiau Komisijai šias aplinkybes pagrindžiančių dokumentų nepateikė. Akcentuotina ir tai, jog patikrinimo metu Vilniaus teritorinę muitinę 2016-10-28 davė Pareiškėjai nurodymą, paaiškinti nustatytus neatitikimus tarp apskaitos lapų ir tranzito T1 deklaracijų, kurių užbaigimo metu prekės buvo įvežtos į laisvąją zoną. Tačiau, nors Pareiškėja ir nurodė, kad neatitikimai galėjo atsirasti dėl prekių kiekio tikslinimo pagal disponento pateiktą informaciją, tačiau jokie papildomi dokumentai, susirašinėjimas su kontrahentais, pagrindžiantis prekių neatitikimus ir jų tikslinimą, nebuvo pateikti, kaip ir nėra pateikta informacija dėl svėrimo metu nustatyto kitokio prekių kiekio, kurį, pasak Pareiškėjos posėdžio metu išdėstytos pozicijos, matė ir leidimą padėti prekes į laisvąją zoną davęs muitinės atstovas. Laisvosios zonos procedūros

metu prekės yra muitinės prižiūrimos, todėl nustatyti prekių neatitikimai yra įforminami atitinkamais aktais, dalyvaujant muitinės pareigūnui, tokie dokumentai nei patikrinimo, nei tolesnio ginčo metu pateikti nebuvo. Pagal SMK 79 str. 1 dalies a punktą importo skola muitinei, susijusi su prekėmis apmokestinamomis importo muitu, atsiranda, jei neįvykdoma bent viena iš muitų teisės aktuose nustatytų pareigų, susijusių su ne Sąjungos prekių įvežimu į Sąjungos muitų teritoriją, jų paėmimu iš muitinės priežiūros arba su tokių prekių gabenimu, perdirbimu, saugojimu, laikinuoju saugojimu, laikinuoju įvežimu arba disponavimu jomis toje teritorijoje. Remiantis SMK 79 str. 2 dalies (a) punktu, skola muitinei atsiranda, kai: neįvykdoma arba nustojiama vykdyti pareiga, kurios nevykdymas nulemia skolos muitinei atsiradimą. Ginčo situacijoje Pareiškėja (būdama laisvosios zonos, į kurią tranzito procedūros pabaigimo metu įvežtos prekės ir įforminta laisvosios zonos procedūra, savininke) neužtikrino, kad procedūra būtų įforminta visam prekių kiekiui pagal tranzito T1 deklaracijas, neįvykdė pareigos, susijusios su prekių saugojimu, todėl Pareiškėjai pagrįstai apskaičiuota importo skola muitinei. Komisija pažymi, jog Muitinės departamentas savo sprendime detalai aptarė ginčo situacijoje taikytinas teisės normas, nustatytas faktines aplinkybes (Pareiškėja jų nepaneigė), todėl Pareiškėjos skundas dėl prievolės muitinei pagrįstumo atmestinas, o Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas.

Dėl atleidimo nuo baudų ir delspinigių mokėjimo. Iš Pareiškėjos skundo matyti, jog ji prašo ją atleisti nuo baudų ir delspinigių mokėjimo, remdamasi MAĮ 141 str. 1 d. 2 punktu (1 punktu; nurodyti skirtingi pagrindai skundo 7 puslapyje ir skundo reikalavime – sprendimo pastaba). Remiantis šiais MAĮ numatytais atleidimo nuo baudų ir delspinigių mokėjimo pagrindais, nuo delspinigių ir baudų mokėjimo atleidžiama tuo atveju, jeigu mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo (1 p.) arba, jei mokesčio įstatymas pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Tokiomis aplinkybėmis nelaikomi mokesčių mokėtojo ar jo darbuotojų veiksmai ar neveikimas, taip pat mokesčių mokėtojo nemokumas (2 punktas). Atleidimui nuo baudos mokėjimo yra numatyta ir papildoma sąlyga, tai yra mokesčiai turi būti sumokėtas, arba jo sumokėjimo terminas išdėstytas, atidėtas. Atleidimo faktiniais pagrindais Pareiškėja nurodo įsigaliojusį SMK ir nepakankamą laisvųjų zonų veiklos teisinį reglamentavimą. Įvertinusi Pareiškėjos skunde nurodytas aplinkybes, Komisija laikosi pozicijos, kad Pareiškėjos skunde nurodytos aplinkybės nesudaro pagrindo pripažinti, kad Pareiškėja įrodė, jog ji atitinka MAĮ atleidimo nuo delspinigių / baudų mokėjimo sąlygas. Visuotinai yra žinoma, jog muitinės procedūrų taikymo taisyklės ir sąlygos yra nustatytos SMK, todėl Pareiškėja be pagrindo teigia, jog įsigaliojus SMK, turėjo būti priimti nacionaliniai teisės aktai, papildomai reglamentuojantys laisvosios zonos procedūros vykdymą. Pareiškėja būdama savo veiklos profesionalė, iki 2016 m. balandžio 30 d. veikė kaip laisvasis sandėlis ir buvo sudariusi sutartį su Vilniaus teritorine muitine, jai buvo žinoma, kad 2016-04-21 įstatymu Nr. XII-2324 (TAR, 2016, Nr. 2016-10429) nustatyta, kad laisvosios zonos, įsteigtos iki 2016-04-30, nuo 2016-05-01 toliau veikia kaip laisvosios zonos, nurodytos SMK 243 straipsnio 1 dalyje, o laisvieji sandėliai, įsteigti iki 2016-04-30, nuo 2016-05-01 trejus metus turi teisę veikti kaip laisvosios zonos, nurodytos SMK 243 straipsnio 1 dalyje. Tai yra Pareiškėjos vykdytos veiklos tęstinumas buvo apibrėžtas norminiame akte, nustatant šios veiklos teisinį pagrindą pagal SMK. Įsigaliojus SMK, Pareiškėja nesikreipė į Vilniaus teritorinę muitinę dėl kitos apskaitos tvarkos nustatymo, iš byloje pateiktų Pareiškėjos naudotų apskaitos registrų matyti, jog ji savo veikloje naudojo Taisyklių priedu patvirtintus apskaitos registrus, juose nurodydama atitinkamus formaliuosius duomenis (iš patikrinimo ataskaitos matyti, jog Vilniaus teritorinės muitinės konstatuotus pažeidimus lėmė ne netinkamas dokumentų forminimas ar dokumentų formalieji trūkumai, o tai, jog dokumentuose nebuvo fiksuojami tie duomenys, remiantys kuriais buvo įforminta laisvosios zonos procedūra, o kitų duomenų apskaitos lapuose buvimas (atsiradimas) nebuvo pagrįstas jokia įrodomąja medžiaga). Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2016-06-06 įsakymu Nr. 1B -485 „Dėl laisvųjų zonų, iki 2016 m. balandžio 30 d. veikusių kaip laisvieji sandėliai, veiklos“ nustatyta, kad šią veiklos formą pasirinkę ūkio subjektai savo veikloje taiko Taisyklių nuostatas, susijusias su prekių apskaita laisvajame sandėlyje, su teritorinėmis muitinėmis suderintos ir patvirtintos prekių

apskaitos laisvajame sandėlyje tvarką, taip pat laisvųjų sandėlių aptarnavimo sutartį. Paminėtina ir tai, kad Taisyklių nuostatos, reglamentuojančios prekių apskaitos tvarkymą iki SMK įsigaliojimo ir naujoji Taisyklių nuostatų redakcija, įsigaliojusi nuo 2016-11-05, pakeista Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2016-10-20 įsakymu Nr. 1B-860, praktiškai taip pat reglamentavo prekių apskaitos taisykles laisvojoje zonoje kaip tai buvo reglamentuota laisvajame sandėlyje. Todėl, Komisijos vertinimu, Pareiškėjos nurodytos aplinkybės nesudaro pagrindo pripažinti, kad ji nėra kalta dėl padarytų pažeidimų, o pažeidimai buvo nulemti aplinkybių, kurių ji nenumatė ir negalėjo numatyti, todėl Komisija nemato teisinio pagrindo atleisti Pareiškėją nuo baudų ar delspinigių mokėjimo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi ir 100 straipsnio 2 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Muitinės departamento prie Finansų ministerijos 2017-10-06 sprendimą Nr. 1A-242.

2. Neatleisti Pareiškėjos nuo 160 Eur muito delspinigių, 2 117 Eur PVM delspinigių ir 6 635 Eur baudos mokėjimo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkę
pavadojanti Komisijos narė

Lina Vosylienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius